

е собственикътъ, молимъ?“ — „Азъ, Теди Вилиамсъ, съмъ собственикътъ“. — „Платете тѣзи смѣтки, молимъ“. — „Не мога да ги платя, въ момента съмъ затрудненъ парично“. — „Добре“, казватъ, „щомъ е така, ще опишемъ парахода Каролина и ще го продадемъ на търгъ“. — „Продайте го, моля, но запазете всички законни срокове“.

Следъ четиридесетъ дни го купи единъ мѣстенъ богаташъ негъръ за цѣли седемъ фунта. Взе каквото можа да отнесе, а по-късно нѣкой ни съобщи, че Каролина потънала при първото лошо време. Ние вече бѣхме заминали. Та, Киро, и на тебъ нѣкога презъ живота ти ще се случи такова щастие. Отде да знаешъ, въ тоя свѣтъ всичко е възможно — може и ти да станешъ фабрикантъ. Е-хе...

— Стига бе! Ами — какво мислѣхъ да те запитамъ? Ахъ, да! Кжде се губи Яни? Никакъвъ вече не се вестява насамъ.

— Отиде нѣкжде къмъ вжглищарскитѣ скели. И азъ не съмъ го виждалъ отдавна.

VII

Три седмици вече работи Богданъ въ моторницата. Късна пролѣтъ е, брѣгътъ се залѣ въ зеленина и всичко кипна въ новия животъ.

Киро се е навелъ веднажъ и оправя нѣщо на мотора, Богданъ е клекналъ на кърмата задъ моторната каюта и е тикналъ ржката на кърмилото подъ мишницата си.

— Низко е вжтре, заболѣ ме кръста! — мърмори Киро и излиза навънъ. — Напоследъкъ морето е добро. Толкова време пжтувамъ, а все не мога да го обикна, щомъ се разклати.

— Навикъ е.